

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 14 mars 2007*

I mål T-107/04,

Aluminium Silicon Mill Products GmbH, Zug (Schweiz), företrätt av advokaterna
A. Willems och L. Ruessmann,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av M. Bishop, i egenskap av ombud, biträdd av
advokaten G. Berrisch,

svarande,

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av T. Scharf och K. Talabér
Ricz, båda i egenskap av ombud,

intervenient,

* Rättegångsspråk: engelska.

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 2229/2003 av den 22 december 2003 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och om slutgiltigt uttag av den preliminära tull som införts på import av kisel med ursprung i Ryssland (EUT L 339, s. 3),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Jaeger samt domarna V. Tiili och O. Czúcz,
justitiesekreterare: handläggaren C. Kristensen,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 9 november 2005,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

- ¹ Sökanden är ett bolag bildat enligt schweizisk rätt, vars verksamhet bland annat omfattar försäljning och marknadsföring av halvfabrikat av kisel på gemenskapsmarknaden. Sökanden införskaffar kisel från de två tillverkarna SUAL Kremny-Ural LLC (SKU) och JSC ZAO Kremny (ZAO). Dessa två bolag tillhör bolaget OAO SUAL (SUAL). Sökanden och sistnämnda bolag kontrolleras slutligen av samma aktieägare, SUAL International Ltd, varför SKU och ZAO är att anse som tillverkare som är närstående sökanden.

- 2 Kisel är en produkt som saluförs i form av stycken, korn eller pulver. Det framställs olika kvalitetsgrader av kisel, vilka främst skiljer sig åt genom halterna av järn och kalcium samt genom förekomsten av andra spårelement. För den produkt som det är fråga om i förevarande mål, kisel med en kiselhalt på mellan 95 och 99,99 procent, kan det urskiljas två kategorier av användare på gemenskapsmarknaden: användare inom den kemiska industrin, huvudsakligen tillverkare av silikon, och användare inom den metallurgiska industrin vilka framställer aluminium.

- 3 Kommissionen inledde ett antidumpningsförfarande enligt rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1), i dess senaste lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1972/2002 av den 5 november 2002 (EGT L 305, s. 1) (nedan kallad grundförordningen), avseende importen av kisel med ursprung i Ryssland, efter det att ett klagomål hade framförts av EuroAlliages (Sambandskommittén för ferrolegeringsindustrierna). Tillkännagivandet om inledandet av förfarandet offentliggjordes den 12 oktober 2002 (EGT C 246, s. 12).

- 4 Den 10 juli 2003 antog kommissionen förordning (EG) nr 1235/2003 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av kisel med ursprung i Ryska federationen (EUT L 173, s. 14) (nedan kallad den preliminära förordningen). Kommissionen genomförde en undersökning av förekomsten av dumpning och skada under perioden mellan den 1 oktober 2001 och den 30 september 2002 (nedan kallad undersökningsperioden) samt undersökte vilka tendenserna beträffande förekomsten av skada hade varit under perioden från den 1 januari 1998 till slutet på undersökningsperioden (nedan kallad den period som tagits i beaktande). På grundval härav fastställde kommissionen en preliminär antidumpningstull om 25,2 procent för import av kisel innehållande mindre än 99,99 viktprocent kisel enligt KN-nummer 2804 69 00 med ursprung i Ryssland, vilken härrörde från SKU och ZAO.

- 5 I den preliminära förordningen lämnas en redogörelse för hur ett flertal ekonomiska indikatorer hänförliga till situationen på den europeiska marknaden för kisel, till de ryska tillverkarna/exportörerna samt till gemenskapsindustrin har utvecklats. Vissa av dessa uppgifter återges nedan.

Tabell 1

Förbrukning i gemenskapen (baserad på försäljningsvolym)

	1998	1999	2000	2001	Undersök- nings- perioden
Ton	290 684	325 234	388 938	373 950	371 540
Index Förändring från föregående år	100	112 + 12 %	134 + 20 %	129 - 4 %	128 - 1 %

Tabell 3

Marknadsandel för importen från Ryssland (baserad på försäljningsvolym)

	1998	1999	2000	2001	Undersök- nings- perioden
Andel av EU-marknaden i procent	3,7	1,9	3,6	4,5	4,8
Förändring från föregående år		- 1,8 %	+ 1,7 %	+ 0,9 %	+ 0,3 %

Tabell 4

Genomsnittspris för den dumpade importen

	1998	1999	2000	2001	Undersök- nings- perioden
Euro	1048	963	1131	999	929
Index Förändring från föregående år	100	92 - 8 %	108 + 17 %	95 - 12 %	89 - 7 %

Tabell 8

Försäljningsvolym (gemenskapsindustrin)

	1998	1999	2000	2001	Undersök- nings- perioden
Ton	86 718	114 587	133 568	128 219	136 421
Index Förändring från föregående år	100	132 + 32 %	154 + 17 %	148 - 7 % [- 4 % se punkt 87 nedan]	157 + 6 %

Tabell 9

Gemenskapsindustrins försäljningspriser för kisel

	1998	1999	2000	2001	Undersök- nings- perioden
Euro/ton	1 415	1 184	1 231	1 271	1 185
Index Förändring från föregående år	100	84 - 16 %	87 + 4 %	90 + 3 %	84 - 7 %

Tabell 10

Marknadsandel (gemenskapsindustrin)

	1998	1999	2000	2001	Undersök- nings- perioden
Andel av marknaden i procent	29,8	35,2	34,3	34,3	36,7
Index	100	118	115	115	123

Tabell 12

Lönsamhet (gemenskapsindustrin)

	1998	1999	2000	2001	Undersök- nings- perioden
Vinst (i procent)	12,6	1,8	5,0	1,7	- 2,1
Förändring från föregående år		- 10,8 %	+ 3,2 %	- 3,3 %	- 3,8 %

- 6 Den 22 december 2003 antog rådet förordning (EG) nr 2229/2003 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och om slutgiltigt uttag av den preliminära tull som införts på import av kisel med ursprung i Ryssland (EUT L 339, s. 3) (nedan kallad den angripna förordningen). Genom den angripna förordningen infördes antidumpningstullar om 22,7 procent på import av kisel härrörande från SKU och ZAO.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 7 Sökanden väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 16 mars 2004.

- 8 Genom beslut av ordföranden på förstainstansrättens tredje avdelning den 26 januari 2005, tilläts kommissionen att intervensera till stöd för rådets yrkanden. Kommissionen har dock avstått från att avge något skriftligt yttrande.
- 9 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (tredje avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet och begärde, som en processledande åtgärd, att parterna skriftligen skulle besvara vissa frågor. Parterna efterkom denna begäran inom den föreskrivna tidsfristen.
- 10 Parterna utvecklade sin talan och besvarade förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 9 november 2005.
- 11 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall
- förklara att talan kan tas upp till sakprövning,
  - ogiltigförklara den angripna förordningen i den del som det genom den rättsakten införs tullar på SKU:s och ZAO:s export, och
  - förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

12 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Yrkandet om ogiltigförklaring

13 Sökanden har åberopat fem grunder till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring. Den första grunden avser en uppenbart oriktig bedömning samt ett åsidosättande av artikel 1.4 och artikel 6.7 i grundförordningen, genom att det påstås att begreppet likadan produkt har definierats felaktigt. Den andra grunden avser ett åsidosättande av artikel 2.9 i grundförordningen och av artikel 253 EG med avseende på fastställandet av exportpriset. Den tredje grunden avser ett åsidosättande av artikel 3.2 och 3.5 i grundförordningen, artiklarna 3.1 och 3.4 i avtalet om tillämpning av artikel VI i det allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (EGT L 336, 1994, s. 103; svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 105), som utgör bilaga 1 A till avtalet om upprättandet av Världshandelsorganisationen (WTO) samt artikel 253 EG. Den fjärde grunden avser ett åsidosättande av artikel 3.2, 3.6 och 3.7 i grundförordningen, artikel 3.1 och 3.5 i avtalet om tillämpning av artikel VI i det allmänna tull- och handelsavtalet 1994, en uppenbart oriktig bedömning samt ett åsidosättande av artikel 253 EG, med avseende på fastställandet av ett orsakssamband mellan den import som påstås vara föremål för dumpning och skadan. Den femte grunden avser ett åsidosättande av artikel 3.3 i grundförordningen samt av artikel 253 EG, med avseende på den metod som använts för att fastställa nivån för skadans undanröjande.

- 14 Förstainstansrätten anser att det finns anledning att först pröva den tredje grundens första del avseende ett åsidosättande av grundförordningen vid fastställandet av väsentlig skada i den mening som avses i artikel 3 i samma förordning samt den fjärde grundens första del avseende ett åsidosättande av grundförordningen genom ett påstått oriktigt fastställande av orsakssambandet mellan den skada som konstaterats i den angripna förordningen och den dumpade importen.

Parternas argument

- 15 Sökanden har erinrat om att enligt den angripna förordningen var utvecklingen av skadeindikatorerna gynnsam för gemenskapsindustrin mellan år 1998 och år 2000, för att därefter vara negativ mellan år 2000 och undersökningsperioden, i synnerhet beträffande priserna. Sökanden har emellertid hävdad att gemenskapsinstitutionerna underlät att ange att gemenskapsindustrins prisminskningar huvudsakligen ägde rum under perioden från år 1998 till år 1999.
- 16 Med avseende på vad som i skäl 44 i den angripna förordningen anförts om att "[m]ellan 2000 och undersökningsperioden förbättrades nästan alla indikatorer [hänförliga till tillståndet för gemenskapsindustrin] endast svagt, förblev på samma nivå eller försämrades", har sökanden hävdad att de enda indikatorer vars utveckling varit negativ var indikatorerna för pris, lönsamhet och kassaflöde, medan övriga indikatorer uppvisade en utveckling som var uteslutande positiv. Sökanden har härvidlag erinrat om att det i synnerhet skett en ökning av gemenskapsindustrins produktion och produktionskapacitet. Sökanden har dessutom understrukit att prisminskningarna sammanfaller med kraftiga ökning av gemenskapsföretagens produktion, produktionskapacitet, försäljningsvolym och marknadsandelar. Således ökade gemenskapstillverkarnas försäljningsvolym år 1999 och under undersökningsperioden med 32 respektive 6 procent.

- 17 Beträffande det argument som framförts av rådet med innebörden att vid sidan av de tre ovannämnda indikatorerna har även nivån och avkastningen på investeringarna uppvisat en negativ utveckling, har sökanden genmält att detta är en logisk följd av att gemenskapsindustrin mellan år 1998 och år 2000 genomfört stora investeringar i syfte att öka produktionen för att möta en ökad efterfrågan. Under de därpå följande åren har en sådan investeringsnivå inte kunnat bibehållas. Efterfrågan har även minskat under dessa år.
- 18 Sökanden anser att det ovan anförda visar att rådet inte har beaktat vissa föreskrivna faktorer samt att rådet inte har bedömt de faktorer som tagits i beaktande på ett riktigt sätt. Detta innebär enligt sökanden att artikel 3.5 i grundförordningen har åsidosatts.
- 19 Sökanden har vid förhandlingen påpekat att påståendet i skäl 46 i den angripna förordningen, att gemenskapsindustrins marknadsandel minskade mellan år 2000 och undersökningsperioden, är oriktigt, eftersom detta motsägs av uppgifterna i den preliminära förordningen.
- 20 Sökanden anser beträffande den påstått oriktiga bedömningen av orsakssambandet att utvecklingen av efterfrågan på kisel har spelat en avgörande roll för hur gemenskapsindustrins lönsamhet har utvecklats. Den gynnsamma utveckling som ägde rum mellan år 1998 och år 2000, i synnerhet de kraftiga ökningarna av produktion och försäljning, hade enligt sökanden sin främsta orsak i en ökning av efterfrågan på kisel med 32 procent, och inte i gemenskapsindustrins beslut att investera i nya tillverkningsanläggningar.

- 21 På samma sätt har enligt sökanden prisfallet (och den fallande lönsamheten) för gemenskapsindustrin mellan år 2000 och undersökningsperioden sin främsta orsak i en minskad efterfrågan på kisel och det faktum att gemenskapsindustrin ökade sin marknadsandel på en krympande marknad genom att tillämpa en aggressiv prispolitik. Sökanden har tillagt att viljan att på detta sätt snabbt öka volymerna på försäljningen till den metallurgiska industrin (vilken utgör den enda avsättningsmöjligheten för den kisel som importerar från Ryssland, nedan kallad den ryska importen) med nödvändighet innebar kraftiga sänkningar av försäljningspriserna (med 19 procent). Dessa prissänkningar var betydligt mer betydelsefulla än prisfallet på den ryska importen (11 procent). Den ryska importen har således inte påverkat gemenskapsindustrins försäljning eller dess priser.
- 22 Sökanden har vidare gjort gällande att den ökning som skedde av de ryska tillverkarnas/exportörernas marknadsandel mellan år 2000 och undersökningsperioden endast uppgick till hälften av den ökning som skedde av gemenskaps-tillverkarnas marknadsandel. Det är i vart fall otänkbart att de ryska tillverkarna/exportörerna skulle ha kunnat bestämma priserna på den europeiska marknaden, eftersom deras marknadsandel var mindre än 5 procent.
- 23 Sökanden har hävdats att rådet i sitt svaromål inte har bestritt eller undersökt de omständigheter som är av avgörande betydelse. Det är fråga om följande omständigheter: För det första det avbrott i ökningen av efterfrågan från den kemiska industrin som inträffade år 2001 och gemenskapstillverkarnas kraftigt minskade försäljning till användare inom den kemiska industrin. För det andra gemenskapstillverkarnas kraftigt ökade försäljningsvolym till användare inom den metallurgiska industrin under undersökningsperioden, vilken utgör en av de främsta orsakerna till sänkningen av gemenskapsindustrins genomsnittspris. För det tredje den prissänkning på omkring 10 procent som gemenskapstillverkarna vid samma tid genomförde i förhållande till användare inom den metallurgiska industrin. För det fjärde den omständigheten att prissänkningarna var betydligt större än prissänkningarna för den ryska importen under samma tidsperiod.

- 24 Sökanden anser att det finns ett flertal omständigheter som förklarar den skillnad som rådde mellan de priser som tillämpades av de ryska tillverkarna/exportörerna och de priser som fakturerades av gemenskapstillverkarna, såsom skillnader i produkternas sammansättning och i priserna för lokala produkter.
- 25 Med avseende på det argument som framförts av rådet med innebörden att det föreligger en påstådd kumulativ verkan av de prissänkningar som genomfördes av de ryska tillverkarna/exportörerna mellan år 2000 och undersökningsperioden, har sökanden genmält att år 2000 var de ryska priserna betydligt lägre än gemenskapsindustrins genomsnittspris och att den ryska importen endast utgjorde omkring en tiondel av gemenskapsindustrins marknadsandel. Detta talar enligt sökanden för att priserna på den ryska importen inte utgjorde en för gemenskapsindustrins priser viktig konkurrensfaktor.
- 26 Sökanden har slutligen gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna har åsidosatt artikel 3.2, 3.6 och 3.7 i grundförordningen genom att inte lämna en fullständig redogörelse för de faktiska omständigheterna och genom att inte ta hänsyn till samtliga kända faktorer som orsakade skada för gemenskapsindustrin, vid sidan av den dumpade importen.
- 27 Beträffande fastställandet av förekomsten av väsentlig skada har rådet understrukit att även om det är riktigt att det skedde betydande prisminskningar mellan år 1998 och år 1999, steg priserna för att därefter kraftigt sjunka mellan år 2001 och slutet på undersökningsperioden. Den andra prissänkningen skedde samtidigt med en ökning av den ryska importen. Rådet har även anfört att utvecklingen av priserna, lönsamheten och kassafloppet var negativ mellan år 2000 och undersökningsperioden. Vidare minskade investeringarna med 26 procent, avkastningen på investeringarna minskade med 26,1 procent och ökningen av genomsnittslönerna var lägre än inflationstakten (mindre än 1 procent per år). Det förhåller sig på samma sätt under hela den period som tagits i beaktande.

- 28 Med avseende på det argument som sökanden har framfört med innebörden att den negativa utvecklingen av nivån och avkastningen på investeringarna var följden av att det hade gjorts betydande investeringar i produktionskapacitet (punkt 17 ovan), har rådet genmält att detta argument är ogrundat och felaktigt, eftersom gemenskapsindustrins produktionskapacitet stadigt ökade fram till år 2001.
- 29 Rådet har även anfört att, i motsats till vad som påståtts av sökanden, det inte har skett någon kraftig ökning av försäljningsvolymerna eller marknadsandelen mellan år 2000 och undersökningsperioden. Gemenskapsindustrins försäljningsvolymerna ökade med 2 procent och dess marknadsandel med 2,4 procentenheter under denna tidsperiod. Rådet har vid förhandlingen uttryckligen medgivit att det i skäl 46 i den angripna förordningen finns en felaktighet, eftersom det i det skälet konstateras att det skett en betydande minskning av gemenskapsindustrins marknadsandel. Rådet har emellertid gjort gällande att sökanden först vid förhandlingen har åberopat denna omständighet, vilket innebär att det är fråga om ett senkommet åberopande som skall avvisas enligt artiklarna 44 och 46 i förstainstansrättens rättegångsregler.
- 30 Rådet anser i allmänhet att vad som påståtts av sökanden beträffande ett åsidosättande av grundförordningen är ogrundat och att samtliga faktorer som var relevanta för fastställandet av skadan har undersökts på ett riktigt sätt i skälen 37–73 i den preliminära förordningen samt i skälen 37–48 i den angripna förordningen.
- 31 Rådet har dessutom gjort gällande att sökanden inte tydligt har angivit vilka faktorer som rådet har underlåtit att bedöma, och inte heller på vilket sätt som den bedömning som gjorts varit otillräcklig. Rådet har härvidlag åberopat domstolens beslut av den 1 februari 1993 i mål C-318/92 P, Moat mot kommissionen (REG 1993, s. I-481), och förstainstansrättens dom av den 12 januari 1995 i mål T-102/92, Viho mot kommissionen (REG 1995, s. II-17), enligt vilka påståenden skall vara tydligt angivna i ansökan.

- 32 Rådet har beträffande orsakssambandet mellan skadan och den dumpade importen hävdat att påståendet att gemenskapsindustrin hade en dominerande roll vid fastställandet av försäljningspriserna till användare inom den metallurgiska industrin motsägs av tillgängliga uppgifter. Rådet har erinrat om att mellan år 2000 och undersökningsperioden höll sig de ryska genomsnittspriserna ständigt på en lägre nivå än gemenskapsindustrins genomsnittspriser och att det skulle förhålla sig på samma sätt även om endast försäljningen till den metallurgiska industrin hade tagits i beaktande.
- 33 Rådet har bestritt det argument som framförts av sökanden, med innebörden att sänkningen av gemenskapsindustrins priser inte har kunnat orsakas av de ryska priserna, eftersom det skett en kraftigare sänkning av gemenskapsindustrins priser än av de ryska priserna. Rådet har härvidlag noterat att de ryska priserna sjönk, med 11 procent, under hela undersökningsperioden. Enligt rådet saknar omfattningen av prissänkningen för den dumpade importen och omfattningen av prissänkningen för gemenskapsindustrins priser betydelse för bedömningen av orsakssambandet, när importpriserna är lägre än gemenskapsindustrins pris. Med hänsyn till att de ryska priserna var betydligt lägre än gemenskapsindustrins priser från år 2000 och till att de förra därefter har sjunkit ytterligare, är det rimligt att tro att det är priserna på den ryska importen som utgör orsaken till de sänkta gemenskapspriserna.
- 34 Rådet anser att det argument som framförts av sökanden, med innebörden att gemenskapsindustrins sjunkande priser och minskade lönsamhet mellan år 2000 och undersökningsperioden var en återspeglning av att marknaden krympte, är ogrundat. Rådet har anfört att det skedde en mindre ökning av gemenskapsindustrins försäljningsvolymerna mellan år 2000 och undersökningsperioden. Av detta har rådet dragit slutsatsen att en minskning av efterfrågan inte haft någon påverkan på gemenskapsindustrins försäljning. Vidare var den mindre ökning av gemenskapsindustrins marknadsandel som skedde under den ovannämnda tidsperioden en logisk följd av den stabilisering av försäljningen som äger rum på en krympande marknad. Rådet har även erinrat om att också sökanden vann marknadsandelar under samma tidsperiod.

- 35 Rådet har även bestritt att ökningen av gemenskapsindustrins marknadsandel haft någon verkan på de priser som denna tillämpat. Rådet har hävdad att kommissionen undersökte denna fråga i skäl 52 i den preliminära förordningen och att kommissionen därvid ansett att gemenskapsindustrin hade förlorat försäljningsvolymerna år 2001 när den hade försökt bibehålla sina priser, och att den under undersökningsperioden hade återtagit de volymer som förlorats genom att sälja till lägre priser. Med utgångspunkt i denna hypotes har rådet dragit slutsatsen att gemenskapsindustrin befann sig i svårigheter på grund av konkurrensen från Ryssland, vilken kännetecknades av ett betydande prisunderskridande och av en märkbar ökning av försäljningsvolymerna till användare inom den metallurgiska industrin. Sammanfattningsvis utgjorde den ökning av gemenskapsindustrins försäljningsvolymerna och den prissänkning som ägde rum under undersökningsperioden försvarsåtgärder som vidtogs som ett svar på den minskning av volymerna som hade konstaterats år 2001 och på den nya sänkningen av de ryska priserna.
- 36 Rådet anser att de tillgängliga uppgifterna stöder denna slutsats. Enligt rådet är det ostridigt att de ryska priserna hela tiden varit lägre än gemenskapspriserna, även om endast gemenskapsindustrins försäljning till användare inom den metallurgiska industrin tas i beaktande.
- 37 Med avseende på det argument som framförts av sökanden med innebörden att importen från Ryssland inte kunde utöva något egentligt tryck på gemenskapsindustrins priser på grund av den förras obetydliga marknadsandel, har rådet gjort gällande att det argumentet saknar relevans, eftersom importen från Ryssland mellan år 2000 och inledandet av undersökningsperioden aldrig kan sägas ha varit endast av mindre betydelse.
- 38 Rådet har, beträffande sökandens resonemang om den inverkan som en minskad efterfrågan på kisel avsett för den kemiska industrin haft, hävdad att det resonemanget är felaktigt. Rådet har anfört att, såsom det förklaras i skäl 63 i den angripna förordningen, gemenskapsindustrins försäljning av kisel till användare inom den kemiska industrin minskade med 4 783 ton under undersöknings-

perioden. Denna volym representerar endast 1,3 procent av den totala förbrukningen i gemenskapen. Under samma tidsperiod uppgick importen från Ryssland till ungefär 18 000 ton, det vill säga 4,8 procent av den totala förbrukningen i gemenskapen. Enligt rådet kan inte denna försäljning, och följaktligen inte heller den minskade efterfrågan på kisel avsett för den kemiska industrin, medföra att det inte skulle föreligga något orsakssamband mellan den dumpade importen och den skada som gemenskapsindustrin lidit.

- 39 Beträffande vad som påståtts om ett åsidosättande av grundförordningen, har rådet i allmänhet gjort gällande att sökanden har missförstått den rättsakten. Det är rådets uppfattning att gemenskapsinstitutionerna inte har någon skyldighet enligt artikel 3.2 i grundförordningen att lämna en fullständig redogörelse för de faktiska omständigheterna. Gemenskapsinstitutionerna åläggs enligt den bestämmelsen att objektivt undersöka de faktiska omständigheterna, vilket de gjort i såväl den angripna förordningen som i den preliminära förordningen. Rådet anser dessutom att sökanden inte tillräckligt tydligt angivit vilka faktiska omständigheter som gemenskapsinstitutionerna underlåtit att redogöra för.
- 40 Kommissionen har anslutit sig till rådets argumentation.

Förstainstansrättens bedömning

Den tredje grundens första del: Åsidosättande av grundförordningen genom att den bedömning av skadeindikatorerna som gjorts i den angripna förordningen är felaktig

- 41 I artikel 3.2 i grundförordningen föreskrivs följande:

”Fastställande av skada skall grundas på faktiska bevis och skall inbegripa en objektiv granskning av såväl a) den dumpade importens omfattning och inverkan på priserna

på gemenskapsmarknaden för likadana produkter, som b) denna imports inverkan på gemenskapsindustrin.”

- 42 Beträffande granskningen av den inverkan som den dumpade importen har på den berörda gemenskapsindustrin, föreskrivs i artikel 3.5 i grundförordningen följande:

”Granskningen ... skall innefatta en bedömning av alla relevanta ekonomiska faktorer och förhållanden som har betydelse för industrins tillstånd, ... storleken på den faktiska dumpningsmarginalen, faktisk och möjlig nedgång i försäljning, vinst, tillverkningsvolym, marknadsandel, produktivitet, avkastning på investeringar, kapacitetsutnyttjande, faktorer som påverkar gemenskapspriser, faktiska och möjliga negativa verkningar på likviditetsflödet, lagerhållning, sysselsättning, löner, tillväxt och förmåga att anskaffa kapital eller investeringsmedel. Denna uppräkningslista är inte uttömmande och varken en enskild faktor eller flera av dessa faktorer behöver nödvändigtvis vara avgörande.”

- 43 Fastställandet av skada förutsätter enligt fast rättspraxis att det görs en bedömning av komplexa ekonomiska frågor. Gemenskapsinstitutionerna förfogar härvid över ett betydande utrymme för skönsmässig bedömning (domstolens dom av den 7 maj 1991 i mål C-69/89, Nakajima mot rådet, REG 1991, s. I-2069, punkt 86; svensk specialutgåva, volym 11, s. 149, och förstainstansrättens dom av den 28 september 1995 i mål T-164/94, Ferchimex mot rådet, REG 1995 s. II-2681, punkt 131). Gemenskapsdomstolen skall därför begränsa sin kontroll till att avgöra om förfarandereglererna har följts, att de faktiska omständigheter som har lagts till grund för det ifrågasatta valet är materiellt riktiga, att det inte har förekommit något uppenbart fel i bedömningen av dessa faktiska omständigheter samt att det inte har förekommit något maktmissbruk (förstainstansrättens dom i det ovannämnda målet Ferchimex mot rådet, punkt 67, och av den 28 oktober 1999 i mål T-210/95, EFMA mot rådet, REG 1999, s. II-3291, punkt 57).

44 I förevarande mål skall det bedömas huruvida rådet överskred sitt betydande utrymme för skönsmässig bedömning när det i den angripna förordningen konstaterades att gemenskapsindustrin lidit väsentlig skada.

45 I skäl 44 i den angripna förordningen, vilken återger skäl 71 i den preliminära förordningen, uttalas följande:

”När det gäller skadeindikatorerna ... visade en närmare undersökning att den positiva utvecklingen för gemenskapsindustrin i huvudsak skedde mellan 1998 och 2000. Mellan 2000 och undersökningsperioden förbättrades nästan alla indikatorer endast svagt, förblev på samma nivå eller försämrades. Det är under denna period som den väsentliga skadan för gemenskapsindustrin är som mest uppenbar.”

46 I skäl 45 i den angripna förordningen uttalas följande:

”Det bör noteras att den relativt positiva utvecklingen för gemenskapsindustrin fram till 2000 ... direkt kunde tillskrivas gemenskapsindustrins beslut att investera i ytterligare produktionsanläggningar i gemenskapen. Under denna period ökade gemenskapsindustrins produktion, produktionskapacitet, försäljningsvolym, marknadsandel, sysselsättning och produktivitet.”

47 Rådet anger beträffande den efterföljande tidsperioden, det vill säga mellan år 2000 och undersökningsperioden, följande i skäl 46 i den angripna förordningen:

”Därefter förvärrades situationen för gemenskapsindustrin till följd av den ökade förekomsten av dumpad lågprisimport från Ryssland. En betydande minskning kunde konstateras i fråga om marknadsandel, kassaflöde, investeringar och räntabilitet.”

48 I skäl 47 i den angripna förordningen har rådet anfört att ”[d]essutom ledde utvecklingen i fråga om de andra skadeindikatorerna, och i synnerhet den minskning i fråga om lönsamhet och försäljningspriser som gemenskapsindustrin drabbats av under skadeundersökningsperioden, till ... slutsatsen att gemenskapsindustrin lidit väsentlig skada.”

49 I skäl 48 i den angripna förordningen har rådet dragit slutsatsen att ”... gemenskapsindustrin lidit väsentlig skada under undersökningsperioden, speciellt i fråga om priser och lönsamhet” samt konstaterat att ”[s]lutsatserna i skälen 71–73 i förordningen om preliminär tull bekräftas”.

50 Sökanden har först lagt rådet till last att hänsyn inte tagits till att det inte enbart skett en sänkning av gemenskapsindustrins priser mellan år 2000 och undersökningsperioden, utan att så även varit fallet mellan år 1998 och år 1999.

51 Förstainstansrätten noterar härvidlag att enligt uppgifterna i den preliminära förordningen skedde det först en kraftig sänkning, på 16 procent, av gemenskapsindustrins pris år 1999, varefter detta pris steg med 4 procent år 2000 och med 3 procent år 2001, för att sedan sjunka, med 7 procent, under undersökningsperioden. Vad som inträffade under undersökningsperioden var således endast att försäljningspriset föll tillbaka till 1999 års nivå (se tabell 9 i punkt 5 ovan).

- 52 Det framgår av dessa siffror att den huvudsakliga sänkningen av gemenskapsindustrins priser ägde rum år 1999 och inte mellan år 2000 och undersökningsperioden. I skäl 44 i den angripna förordningen ansåg emellertid rådet att den gynnsamma utvecklingen för gemenskapsindustrin huvudsakligen hade inträffat mellan år 1998 och år 2000. Detta konstaterande visar att gemenskapsindustrins pris endast utgör en faktor bland andra vilka skall beaktas vid bedömningen av skadan och att den inte i sig är avgörande. Övriga faktorer kan inte endast kompensera för prissänkningen, utan kan även göra det möjligt för rådet att dra slutsatsen att tillståndet för gemenskapsindustrin förbättrats. Det faktum att det inte anges i den angripna förordningen att den huvudsakliga sänkningen av gemenskapsindustrins pris skedde år 1999 kan därför inte leda till slutsatsen att förordningen i fråga är rättsstridig, eftersom det framgår av den preliminära förordningen att det även skedde en sänkning av nämnda pris mellan år 2000 och undersökningsperioden.
- 53 Rådet har dock dragit slutsatsen att gemenskapsindustrin lidit väsentlig skada under undersökningsperioden, i synnerhet i fråga om priser och lönsamhet, vilket med nödvändighet innebär att rådet ansett att de andra skadefaktorerna inte förmådde kompensera för den sänkning av priser och lönsamhet som konstaterats under undersökningsperioden, till skillnad från vad som var fallet under perioden från år 1998 till år 2000. Det ankommer således på förstainstansrätten att kontrollera om inte rådet, såsom påstås av sökanden, därigenom gjort sig skyldigt till en uppenbart oriktig bedömning.
- 54 Beträffande perioden mellan år 2000 och undersökningsperioden, vilken utgör den andra hälften av den period som tagits i beaktande, har rådet funnit att "nästan alla indikatorer [förbättrades] endast svagt, förblev på samma nivå eller försämrades" och att "[d]et är under denna period som den väsentliga skadan för gemenskapsindustrin är som mest uppenbar". Förstainstansrätten konstaterar att rådet i detta påstående inte gjort någon avvägning mellan de olika skadefaktorerna, trots att rådet medgivit att vissa av dessa var gynnsamma. Genom ett sådant påstående kan det därför ingalunda sägas vara styrkt att gemenskapsindustrin lidit en väsentlig skada mellan år 2000 och undersökningsperioden.

- 55 Det är riktigt att rådet i skäl 46 i den angripna förordningen fann att gemenskapsindustrins tillstånd försämrades mellan år 2000 och undersökningsperioden genom att det kunde konstateras "[e]n betydande minskning ... i fråga om marknadsandel, kassaflöde, investeringar och räntabilitet". Rådet drog slutsatsen att gemenskapsindustrin lidit väsentlig skada, efter att även ha understrukit i skäl 47 vilka tendenser som hade kunnat iaktas beträffande utvecklingen av övriga skadeindikatorer, i synnerhet gemenskapsindustrins sjunkande försäljningspriser och minskade lönsamhet, under den period som tagits i beaktande.
- 56 Förstainstansrätten konstaterar emellertid, i likhet med sökanden, att rådet med detta resonemang helt underlåtit att hänvisa till det faktum att ett flertal förbättringar, varav vissa varit betydande, ägt rum under hela den period som tagits i beaktande. De förbättringar som noterats avser produktionsvolymerna (+ 34 procent), produktionskapacitet (+ 30 procent), kapacitetsutnyttjande (+ 3 procentenheter), försäljningsvolymerna i gemenskapen (+ 57 procent), marknadsandel (+ 23 procent eller + 6,9 procentenheter), lager (- 29 procent), sysselsättning (+ 16 procent) och produktivitet (+ 15 procent). Förstainstansrätten konstaterar vidare, i likhet med sökanden, att rådet inte, med avseende enbart på perioden mellan år 2000 och undersökningsperioden, har tagit hänsyn till att vissa inte obetydliga faktorer hade uppvisat en gynnsam utveckling. Vid sidan av en mindre förbättring av sysselsättning och löner kan det i synnerhet noteras att gemenskapsindustrins försäljningsvolymerna ökade med 2 procent för att uppnå en rekordhög nivå på 136 421 ton under undersökningsperioden samt att produktionskapaciteten ökade med 2,5 procent.
- 57 Det erinras om att rådet funnit, i skäl 46 i den angripna förordningen, att "[e]n betydande minskning kunde konstateras i fråga om marknadsandel, kassaflöde, investeringar och räntabilitet" mellan år 2000 och undersökningsperioden.
- 58 Sökanden har vid förhandlingen anfört att konstaterandet i skäl 46 i den angripna förordningen, att det skett en betydande minskning av gemenskapsindustrins marknadsandel, är oriktigt.

59 Rådet har medgivit att det är fråga om en felaktighet, men anser att sökanden har framfört argumentet alltför sent, varför det inte kan beaktas av förstainstansrätten.

60 Det framgår av bestämmelserna i artikel 44.1 c jämförd med artikel 48.2 i rättegångsreglerna att ansökan skall innehålla uppgift om föremålet för talan samt en kortfattad framställning av grunderna för denna och att nya grunder inte får åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet. En grund som utgör en utvidgning av en grund som tidigare – direkt eller underförstått – har åberopats i ansökan och som har ett nära samband med denna kan emellertid prövas i sak (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 30 september 1982 i mål 108/81, Amylum mot rådet, REG 1982, s. 3107, punkt 25, se förstainstansrättens dom av den 20 september 1990 i mål T-37/89, Hanning mot parlamentet, REG 1990, s. II-463, punkt 38, och av den 17 juli 1998 i mål T-118/96, Thai Bicycle mot rådet, REG 1998, s. II-2991, punkt 142 och där angiven rättspraxis).

61 I förevarande fall kan det konstateras att sökanden redan i ansökan åberopade omständigheten att den angripna förordningen åsidosatte grundförordningen, främst på grund av att det gjorts en felaktig bedömning av de ekonomiska indikatorerna vid fastställandet av skadan (den tredje grundens första del). I ansökan har sökanden särskilt gjort gällande att "den omständigheten att prissänkningarna sammanföll med betydande ökningar av gemenskapsföretagens marknadsandelar förbigås med tystnad i den angripna förordningen". Den nu aktuella omständigheten hänger således samman med den tredje grunden, vilken åberopats redan i ansökan, och utgör ett förtydligande som är nära förbundet med den argumentation som sökanden använder sig av i den grunden.

62 Det föreligger således inte hinder mot att omständigheten tas upp till sakprövning.

63 Påståendet i den angripna förordningen med innebörden att det skett "[e]n betydande minskning ... i fråga om [gemenskapsindustrins] marknadsandel ..." är, såsom även rådet medgivit, uppenbart oriktigt och står i strid med de ostridiga uppgifterna i den preliminära förordningen. Det framgår nämligen av den preliminära förordningen att det inte skett någon minskning av marknadsandelen, än mindre en betydande sådan, utan att det tvärtom skett en betydande ökning från 34,3 procent till 36,7 procent, det vill säga med 2,4 procentenheter, mellan år 2000 och undersökningsperioden (se tabell 10 i punkt 5 ovan).

64 Det skall därför prövas om denna felaktighet kan leda till att den angripna förordningen ogiltigförklaras.

65 Det kan inte bestridas att utvecklingen av gemenskapsindustrins marknadsandel utgör en betydelsefull faktor vid bedömningen av om det föreligger en väsentlig skada för den industrin. Förstainstansrätten konstaterar att rådet inte endast givit en bild av denna faktors utveckling som står i strid med verkliga förhållanden, genom att finna att det skett en "betydande minskning" av denna faktor, utan att den sålunda beskrivna faktorn även haft en viss betydelse för rådets slutsats beträffande förekomsten av en väsentlig skada för gemenskapsindustrin.

66 Utan att det är nödvändigt att bedöma huruvida de omständigheter som finns beskrivna i punkterna 54–56 ovan i sig är tillräckliga för att kunna konstatera att rådet gjort en uppenbart oriktig bedömning vid fastställandet av den väsentliga skadan, konstaterar förstainstansrätten att rådet grundat sig på en uppenbart felaktig

förutsättning när den fann att det förelåg väsentlig skada för gemenskapsindustrin. Den uppenbart felaktiga förutsättningen avser en felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna hänförliga till utvecklingen av gemenskapsindustrins marknadsandel under perioden från år 2000 till undersökningsperioden – den period under vilken rådet ansåg att skadan var som mest uppenbar. Ett konstaterande att det föreligger väsentlig skada skall nämligen vara resultatet av en avvägning mellan såväl den positiva som den negativa utvecklingen av de faktorer som rådet anser vara relevanta. Förstainstansrätten finner att den angripna förordningen skall ogiltigförklaras redan på denna grund, eftersom det inte ankommer på förstainstansrätten att ersätta rådets bedömning med sin egen bedömning i dessa frågor, och eftersom det inte kan uteslutas att rådet inte skulle ha funnit att det förelåg väsentlig skada om inte felaktigheten varit för handen (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 2 maj 1995 i de förenade målen T-163/94 och T-165/94, NTN Corporation och Koyo Seiko mot rådet, REG 1995, s. II-1381, punkt 115).

- 67 Förstainstansrätten finner emellertid att det även finns anledning att pröva den fjärde grundens första del avseende orsakssambandet mellan en minskning av gemenskapsindustrins försäljningspris och den ryska importen.

Den fjärde grundens första del: Åsidosättande av grundförordningen genom att fastställandet av orsakssambandet mellan den väsentliga skada som gemenskapsindustrin påstått ha lidit och den dumpade importen är felaktigt

- 68 Enligt artikel 3.3 i grundförordningen skall det avseende "... den dumpade importens inverkan på priserna ... övervägas huruvida de dumpade importprodukterna sålts till betydligt lägre pris än priset för den likadana produkten framställd av gemenskapsindustrin, eller om denna import annars leder till att priserna sänks väsentligt eller till att väsentliga prisökningar som annars skulle ha ägt rum förhindras".

69 I artikel 3.6 föreskrivs följande:

”Av den relevanta bevisning som framläggs enligt punkt 2 skall det framgå att den dumpade importen vållar skada i den mening som avses i denna förordning. Detta innebär särskilt att det påvisas att den omfattning eller de prisnivåer som avses i punkt 3 ligger bakom den inverkan på gemenskapsindustrin som avses i punkt 5 och att denna inverkan är så omfattande att den kan betecknas som väsentlig.”

70 I artikel 3.7 föreskrivs följande:

”Andra kända faktorer utöver den dumpade importen vilka samtidigt med denna skadar gemenskapsindustrin skall även granskas för att säkerställa att den skada som vållas av dessa faktorer inte tillskrivs den dumpade importen enligt punkt 6. Faktorer som kan beaktas i detta sammanhang inbegriper ... minskad efterfrågan eller förändringar i konsumtionsmönstren ... .”

71 Av den rättspraxis som nämns ovan i punkt 43 framgår att fastställandet av ett orsakssamband mellan den väsentliga skada som gemenskapsindustrin lidit och den dumpade importen förutsätter att det görs en bedömning av komplexa ekonomiska frågor. Gemenskapsinstitutionerna förfogar härvid över ett betydande utrymme för skönsmässig bedömning, vilket innebär att gemenskapsdomstolens kontroll begränsas till att avgöra om reglerna för handläggningen har följts, att de faktiska omständigheter som har lagts till grund för det omtvistade valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa faktiska omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk.

72 Rådet och kommissionen har inte desto mindre en skyldighet att vid fastställelsen av skada undersöka om skadan verkligen beror på import som varit föremål för dumpning och bortse från varje skada som beror på andra faktorer, och särskilt sådan skada som kan tillskrivas gemenskapstillverkarna själva (domstolens dom av den 11 juni 1992 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet, REG 1992, s. I-3813, punkt 16).

73 I förevarande mål har rådet i skäl 46 i den angripna förordningen funnit följande beträffande perioden mellan år 2000 och undersökningsperioden:

”Därefter förvärrades situationen för gemenskapsindustrin till följd av den ökade förekomsten av dumpad lågprisimport från Ryssland. En betydande minskning kunde konstateras i fråga om marknadsandel, kassaflöde, investeringar och räntabilitet.”

74 I skäl 66 i den angripna förordningen har rådet funnit följande:

”... [P]risskillnaden mellan den kisel som tillverkats i gemenskapen och den kisel som importerats från Ryssland [var] i genomsnitt ... 11% ... trots att gemenskapsindustrins pris sjönk med 7% mellan 2001 och undersökningsperioden. Detta ses som ett tydligt utslag på den inverkan de ryska priserna hade på gemenskapsindustrins priser.”

75 Förstainstansrätten noterar härvidlag att enligt uppgifterna i den preliminära förordningen (se tabellerna 4 och 9 i punkt 5 ovan) var den skillnad som rådde mellan de ryska priserna och gemenskapsindustrins priser mellan år 1998 och år 2000 samt mellan år 2000 och undersökningsperioden av lika omfattning.

- 76 Trots detta påstås det aldrig uttryckligen av rådet och kommissionen i den angripna förordningen eller i rättegångshandlingarna att den sänkning av gemenskapsindustrins pris som skedde år 1999 (den enda sänkningen under perioden 1998–2000) var följden av den ryska importens prisunderskridande. Rådet har till och med i den angripna förordningen beskrivit perioden mellan år 1998 och år 2000 som en period under vilken gemenskapsindustrin uppvisade tämligen positiva resultat. Det finns också anledning att notera att den kraftigt ökande skillnaden mellan genomsnittspriset för den ryska importen och gemenskapsindustrins genomsnittspris mellan år 2000 och år 2001 inte hindrade gemenskapsindustrin från att höja sitt genomsnittspris under den perioden (se tabellerna 4 och 9 i punkt 5 ovan).
- 77 Att prisskillnaden endast är en av flera faktorer som skall beaktas vid bedömningen av orsakssambandet mellan den ryska importen och den påstådda skadan, framgår således av det resonemang som förs i den angripna förordningen och de uppgifter som finns återgivna i den preliminära förordningen. Förekomsten av en prisskillnad kan ingalunda i sig ligga till grund för slutsatsen att gemenskapsindustrins prissänkning under undersökningsperioden uteslutande eller till övervägande del berodde på den ryska importen.
- 78 Rådet och kommissionen har hävdat att den dumpade importen har orsakat skadan på följande sätt: År 2001 förlorade gemenskapsindustrin försäljningsvolymen då den försökte bibehålla sina priser samtidigt som priserna på kisel med ursprung i Ryssland föll. Under undersökningsperioden var gemenskapsindustrin tvungen att reagera på pristrycket i syfte att bibehålla sina försäljningsvolymen och sänkte därför kraftigt sina priser, vilket ledde till förlorad lönsamhet (skäl 52 i den preliminära förordningen).
- 79 Sökanden anser att gemenskapsinstitutionerna oriktigt har funnit att gemenskapsindustrins minskade försäljningsvolymen år 2001 och sänkningen av dess priser under undersökningsperioden orsakats av den ryska importen. Gemenskapsinstitutionerna har bortsett, för det första, från följderna av en minskad efterfrågan på

kiselmärknaden, för det andra, från följderna av gemenskapsindustrins ökade marknadsandel och, för det tredje, från följderna av att en stor del av de volymer som gemenskapsindustrin sålde till användare inom den kemiska industrin flyttats över till användare inom den metallurgiska industrin under undersökningsperioden.

- 80 Det finns därför anledning att pröva huruvida det finns grund för sökandens påståenden och huruvida det därigenom är visat att det betydande utrymme för skönsmässig bedömning som rådet förfogar över enligt den rättspraxis som nämns ovan i punkt 43 har överskridits.

— Den minskade efterfrågan från samtliga användare

- 81 Rådet har vid förhandlingen gjort gällande att sökanden i sina skriftliga inlagor inte har framfört några argument rörande den minskade efterfrågan i allmänhet, utan endast rörande den minskade efterfrågan från användare inom den kemiska industrin. Omständigheten har enligt rådet åberopats för sent och skall därför avvisas.

- 82 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden i punkt 44 i ansökan har anfört att "prisfallet (och den fallande lönsamheten) för gemenskapsindustrin mellan år 2000 och undersökningsperioden i huvudsak utgör en avspeglning av den minskade efterfrågan på kisel".

- 83 Av detta följer att vad som anförts av rådet beträffande frågan huruvida de argument som framförts av sökanden rörande den minskade efterfrågan kan tas upp till sakprövning saknar grund.

- 84 Beträffande prövningen i sak, erinras det om att det i den angripna förordningen inte görs någon bedömning av hur efterfrågan utvecklats. I skäl 48 i nämnda förordning nöjer sig rådet med att bekräfta de slutsatser om skadan som dragits i den preliminära förordningen.
- 85 Det framgår av den preliminära förordningen (se tabell 1 i punkt 5 ovan) att förbrukningen av kisel i Europeiska unionen sjönk med 4 procent år 2001 och därefter med 1 procent under undersökningsperioden.
- 86 Det erinras ånyo om att utgångspunkten för rådets uppfattning att skadan orsakats av den ryska importen under perioden mellan år 2000 och undersökningsperioden, är att gemenskapsindustrin förlorade försäljningsvolymen år 2001 när den försökte bibehålla sina priser samtidigt som de ryska tillverkarnas/exportörernas priser sjönk, vilket tvingade gemenskapsindustrin att sänka priser i syfte att bibehålla eller återta försäljningsvolymen i ett senare skede, det vill säga under undersökningsperioden. Det skall därför prövas om de minskade försäljningsvolymerna som gemenskapsindustrin uppvisade år 2001 uteslutande kunde tillskrivas den ryska importen – trots att förbrukningen i gemenskapen minskade detta år – eller om det är fråga om en uppenbart oriktigt bedömning.
- 87 Förstainstansrätten konstaterar att det i tabell 8 i den preliminära förordningen (se punkt 5 ovan) finns ett räknefel, vilket rådet medgivit i sitt svar på rättens skriftliga fråga. Efter rättelse framgår det av den tabellen att gemenskapsindustrins försäljningsvolymen minskade med 4 procent år 2001, och inte med 7 procent som det ursprungligen angivits.
- 88 Rättelsen visar att minskningen av gemenskapsindustrins försäljningsvolymen år 2001 (- 4 procent) exakt avspeglas av den minskade efterfrågan (- 4 procent), och det framgår således att gemenskapsindustrins försäljning endast noggrant följt den

utveckling som skett av förbrukningen i gemenskapen i allmänhet. Denna omständighet medför att det kan resas tvivel beträffande rådets påstående att minskningen av gemenskapsindustrins försäljningsvolymen år 2001 beror på de ryska tillverkarnas/exportörernas prisunderskridande, eftersom en rimlig förklaring till minskningen kan vara minskad efterfrågan i gemenskapen. Förstainstansrätten konstaterar att denna avgörande omständighet inte har beaktats av rådet.

- 89 Det skall även understrykas att gemenskapsindustrin behöll sin marknadsandel år 2001, trots att den genomförde en prishöjning om 3 procent, samtidigt som genomsnittspriset för den ryska importen sjönk, med 12 procent. Detta visar att prisnivån på den ryska importen inte haft någon större inverkan på tillståndet för gemenskapsindustrin.
- 90 Av detta följer att utvecklingen av de aktuella indikatorerna inte bekräftar rådets uppfattning att minskningen av gemenskapsindustrins försäljningsvolymen år 2001 uteslutande var följden av den ryska importen, utan stöder sökandens påstående att minskningen i fråga huvudsakligen var följden av minskad efterfrågan år 2001.
- 91 Beträffande undersökningsperioden erinras det om att efterfrågan på kisel minskade med ytterligare 1 procent. Trots detta ökade gemenskapsindustrins försäljningsvolymen och marknadsandel med 6 procent respektive 2,4 procentenheter och uppnådde rekordhöga nivåer.
- 92 Rådet anser trots detta att den minskade efterfrågan inte har påverkat gemenskapsindustrins försäljningsvolymen, eftersom de har ökat och eftersom ökningen av gemenskapsindustrins marknadsandel mellan år 2000 och undersökningsperioden var en logisk följd av den stabilitet som försäljningen på en krympande marknad uppnår.

- 93 Förstainstansrätten delar inte rådets uppfattning. På en konkurrensutsatt marknad där det råder insyn, vilket enligt den angripna förordningen är fallet på kiselmarknaden, innebär minskad efterfrågan att det utövas ett tryck på priserna. Vid minskad efterfrågan står en ekonomisk aktör inför valet att minska sina volymer eller att sänka sina priser.
- 94 Förstainstansrätten konstaterar dessutom att rådet inte framfört några argument avseende de specifika omständigheter vilka skulle ha gjort det möjligt för gemenskapsindustrin att behålla, eller till och med öka, sin försäljningsvolym med bibehållen prisnivå, i den situation av minskad efterfrågan som rådde under undersökningsperioden.
- 95 Mot bakgrund av det ovan anförda konstaterar förstainstansrätten att rådet i den angripna förordningen gjort en uppenbart oriktig bedömning, genom att bortse från den verkan som minskad efterfrågan haft på tillståndet för gemenskapsindustrin.

— Ökningen av gemenskapsindustrins marknadsandel och försäljningsvolymer

- 96 Sökanden anser att institutionerna även gjort en felaktig bedömning när de bortsett från det logiska samband som föreligger mellan en sänkning av gemenskapsindustrins priser under undersökningsperioden och ökningen av dess försäljning och marknadsandel.
- 97 Det erinras om att gemenskapsindustrins marknadsandel ökade från 29,8 till 36,7 procent under den period som tagits i beaktande, det vill säga med 6,9 procentenheter. Mellan år 2000 och undersökningsperioden, när skadan enligt rådet var som mest uppenbar, ökade gemenskapsindustrin sin försäljningsvolym med 2 procent och sin marknadsandel med 2,4 procentenheter på en krympande marknad (se tabell 10 i punkt 5 ovan).

- 98 Enligt rådet var den förbättring av försäljningsvolymen som ägde rum under undersökningsperioden obetydlig och utgjorde en försvarsåtgärd genom vilken gemenskapsindustrin återtog de volymer som den hade förlorat år 2001 när den hade försökt bibehålla sina priser gentemot den ryska importen (- 4 procent). Ökningen av försäljningsvolymerna och marknadsandelen under undersökningsperioden krävde därför ingen prissänkning, eftersom detta uteslutande var följderna av den ryska importens prisunderskridande.
- 99 Det framgår av de rättade uppgifterna i tabell 8 i den preliminära förordningen (se punkt 87 ovan) att gemenskapsindustrin under undersökningsperioden inte endast återtog den försäljningsvolym som den hade förlorat år 2001 (- 4 procent), utan uppnådde en rekordhög nivå för hela den period som tagits i beaktande genom att uppvisa en ökning av 6 procent i volym.
- 100 Gemenskapsindustrins marknadsandel, vilken förblivit stabil under år 2001, uppvisade en förbättring på 2,4 procentenheter (från 34,3 till 36,7 procent) under undersökningsperioden, för att även den uppnå en rekordhög nivå.
- 101 I det föreliggande fallet har gemenskapsindustrin således ökat sin försäljning på en krympande marknad och mellan år 2000 och undersökningsperioden utökat sin marknadsandel i en utsträckning som motsvarar hälften av de ryska tillverkarnas/exportörernas totala marknadsandel.
- 102 Rådet har nekat till att gemenskapsindustrins prissänkning utgjort en konkurrensfördel vilken gjorde det möjligt att uppnå detta resultat. Enligt rådet utgjorde prissänkningen endast en försvarsåtgärd riktad mot den ryska importens prisunderskridande i syfte att undvika minskade försäljningsvolymer. Varken rådet eller

kommissionen har emellertid anfört något argument som förklarar hur det var möjligt för gemenskapsindustrin att mellan år 2000 och undersökningsperioden öka sin marknadsandel med 2,4 procentenheter på en krympande marknad, utan att sänka priserna.

- 103 Det erinras om att rådets argumentation grundar sig på uppfattningen att gemenskapsindustrin för det första hade förlorat försäljningsvolymen år 2001 som en följd av den ryska importens prisunderskridande och att den för det andra på grund av detta varit tvungen att under undersökningsperioden drastiskt sänka sina priser i syfte att undvika att ytterligare försäljningsvolymen förlorades eller för att återta de volymer som hade förlorats år 2001.
- 104 Såsom det visats ovan i punkt 88 och följande punkter, är utgångspunkten för denna uppfattning felaktig. Rådet har nämligen inte beaktat den rimliga förklaringen att de volymer som förlorats under år 2001 (– 4 procent) uteslutande eller till övervägande delen berodde på den minskade efterfrågan (– 4 procent) och har inte heller framfört några giltiga argument för att vederlägga den förklaringen.
- 105 Rådets resonemang saknar dessutom verkan, eftersom det vilar på antagandet att gemenskapsindustrin intagit en defensiv attityd i syfte att bibehålla sina försäljningsvolymen, samtidigt som det under undersökningsperioden skedde en ökning av dessa med 6 procent. Denna ökning kan inte kvalificeras som blott ett bibehållande av volymer. Genom ökningen skedde en överkompensation av den förlust på 4 procent som inträffat år 2001, så att gemenskapsindustrin mellan år 2000 och undersökningsperioden kunde uppvisa en ökning av försäljningsvolymerna med 2 procent.
- 106 Det kan således slås fast att rådet och kommissionen inte har framfört något giltigt argument för att visa att den betydande ökningen av gemenskapsindustrins marknadsandel på en krympande marknad som skedde under undersökningsperioden skulle ha varit möjlig utan den konkurrensfördel som en sänkning av dess pris medförde.

107 Beträffande bedömningen av den inverkan som ökningen av försäljningsvolymerna och marknadsandelen mellan år 2000 och undersökningsperioden hade på tillståndet för gemenskapsindustrin, nöjde sig rådet med att påstå följande i skäl 46 i den angripna förordningen:

” ... [S]ituationen för gemenskapsindustrin [förvärrades] till följd av den ökade förekomsten av dumpad lågprisimport från Ryssland. En betydande minskning kunde konstateras i fråga om marknadsandel, ...”

108 Förstainstansrätten konstaterar, med beaktande av det faktum att det inte skedde någon ”betydande minskning” av gemenskapsindustrins marknadsandel mellan år 2000 och undersökningsperioden utan i stället en betydande ökning, att rådet underlätit att pröva frågan om en sänkning av priset var en nödvändig förutsättning för en ökning av försäljningsvolymerna och av marknadsandelen. Rådet har således med avseende på prissänkningen underlätit att pröva om det var fråga om en sådan skada som kunde tillskrivas gemenskapstillverkarna själva i den mening som avses i den i punkt 72 ovannämnda domen i målet Extramet mot rådet och har i stället tillskrivit den ryska importen en icke-existerande skadefaktor.

109 Förstainstansrätten finner därför att rådet gjort en uppenbart oriktig bedömning i den angripna förordningen vid undersökningen av det samband som fanns mellan ökningen av gemenskapsindustrins marknadsandel och försäljningsvolym och sänkningen av dess priser.

— Överflyttningen av gemenskapsindustrins försäljning från användare inom den kemiska industrin till användare inom den metallurgiska industrin

110 Sökanden har gjort gällande att rådet i den angripna förordningen felaktigt funnit att den kemiska industrins minskade inköp av kisel inte hade bidragit till den skada som

gemenskapsindustrin lidit och att rådet felaktigt hade tillskrivit importen från Ryssland verkningarna av dessa minskade inköp.

111 I skälen 63 och 64 i den angripna förordningen uttalas följande:

”Under perioden mellan 2000 och undersökningsperioden, när det i utvecklingen av skadeindikatorerna kunde konstateras en märkbar nedgång i fråga om priser och lönsamhet, sjönk försäljningen till användarna i den kemiska industrin med ca 5 000 ton (– 7,0%), medan det genomsnittliga priset steg med 14 euro per ton (+ 1,1%). Den sammanlagda försäljningen av kisel uppvisade en ökning med 3 000 ton (+ 2,1%), medan det genomsnittliga priset sjönk med 46 euro per ton (– 3,7%).

Därför finns det ingen anledning att tro att den skada som gemenskapsindustrin lidit skulle ha orsakats av en nedgång i försäljningen till kunder i den kemiska industrin. Skadans karaktär visar i själva verket att motsatsen är fallet.”

112 Av de uppgifter som lämnas i skäl 61 i den angripna förordningen och i tabell 8 i den preliminära förordningen (se punkt 5 ovan) framgår att gemenskapsindustrins försäljning till användare inom den kemiska industrin, av vilka de flesta använder kisel av hög kvalitet, sjönk något år 2001 (– 0,6 procent eller – 445 ton), för att kraftigt sjunka under undersökningsperioden (– 6,4 procent eller – 4 783 ton). Försäljningen till användare inom den metallurgiska industrin, av vilka de flesta förbrukar kisel av normal eller låg kvalitet, gick först ned år 2001 (– 8,4 procent, eller – 4 904 ton), för att därefter uppvisa en mycket kraftig ökning under undersökningsperioden (+ 24,1 procent eller +12 985 ton). Den andel av gemenskapsindust-

rins totala försäljningsvolymen av kisel i gemenskapen som avsåg användare inom den kemiska industrin gick följaktligen från 58 procent år 2001 till 51 procent under undersökningsperioden. I fråga om gemenskapsindustrins försäljning till användare inom den metallurgiska industrin gick denna andel från 42 till 49 procent.

- 113 Det är emellertid ostridigt att genomsnittspriset för den kisel som gemenskapsindustrin säljer till dessa två typer av användare är olika. Under undersökningsperioden uppgick detta pris, såsom det framgår av de källor som nämns i punkt 112 ovan, till 1 301 euro per ton för den kisel som såldes till användare inom den kemiska industrin och till 1 063 euro per ton för den kisel som såldes till användare inom den metallurgiska industrin. Av detta följer att den betydande utveckling av den andel av gemenskapsindustrins totala försäljning av kisel som var avsedd för användare inom den kemiska industrin och för användare inom den metallurgiska industrin som beskrivits i föregående punkt, med nödvändighet haft en inverkan i negativ riktning på beräkningen av genomsnittspriset på gemenskapsindustrins samlade försäljning av kisel under undersökningsperioden.
- 114 Enligt vad sökanden påstått under det administrativa förfarandet, och vilket inte bestritts av rådet, ägde denna överflyttning av försäljningen rum helt oberoende av importen från Ryssland. Vid förhandlingen i förstainstansrätten visade det sig att det enda exemplet på rysk försäljning till användare inom den kemiska industrin om vilket institutionerna hade kännedom avsåg ett varuprov på 200 ton. Denna kvantitet är försumbar jämförd med gemenskapsindustrins försäljningsvolym till denna grupp av användare (69 652 ton under undersökningsperioden). Rådet har dessutom inte bestritt att orsaken till de förlorade volymerna i försäljningen till användare inom den kemiska industrin var att efterfrågan från dessa användare hade minskat.
- 115 Av detta följer att rådet gjort en uppenbart felaktig bedömning i den angripna förordningen vid bedömningen av den inverkan som den minskade efterfrågan från användare inom den kemiska industrin, den därmed sammanhängande minskade försäljningen till denna grupp och den samtidigt ökningen av försäljningen till användare inom den metallurgiska industrin haft på gemenskapsindustrins genomsnittspris.

- 116 Av det ovan anförda följer att rådet, vid den bedömning som ledde fram till konstaterandet att det förelåg ett orsakssamband mellan den ryska importen och den skada som gemenskapsindustrin påstås ha lidit, gjort uppenbart oriktiga bedömningar genom att underlåta att beakta den nödvändiga inverkan som, för det första, den minskade efterfrågan haft på gemenskapsindustrins försäljningsvolym mellan år 2000 och undersökningsperioden, för det andra, gemenskapsindustrins ökade marknadsandel och försäljningsvolym mellan år 2001 och undersökningsperioden haft på dess prisnivå samt, för det tredje, den förändring av gemenskapsindustrins försäljningsstruktur mellan år 2001 och undersökningsperioden haft på omfattningen av den sänkning av dess genomsnittliga försäljningspris som skett. Rådet tillskrev därigenom med nödvändighet den ryska importen ansvaret för ofördelaktiga verkningar för gemenskapsindustrin, vars ursprung var oberoende av denna import.
- 117 Förstainstansrätten konstaterar vidare att de ovannämnda felaktigheterna vederlägger det huvudargument på vilket institutionernas fastställande av orsakssambandet vilar samt att det i grundförordningen uttryckligen nämns att minskad efterfrågan och förändringar i konsumtionsmönstren utgör faktorer vars inverkan på skadan skall undersökas i syfte att undvika att de tillskrivs den dumpade importen.
- 118 Mot bakgrund av det ovan anförda, och även med antagande att gemenskapsindustrin lidit den väsentliga skada som gjorts gällande av rådet, utgör de fall av uppenbart oriktiga bedömningar som rådet gjort sig skyldigt till i den angripna förordningen vid fastställandet av orsakssambandet ett åsidosättande av grundförordningen.
- 119 Det framgår av samtliga ovan angivna överväganden att talan skall bifallas på den tredje och den fjärde grunden. Den angripna förordningen skall således ogiltigförklaras i den del den avser sökanden, utan att övriga grunder och argument behöver prövas.

Rättegångskostnader

- ¹²⁰ Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 87.4 första stycket skall institutioner som har intervenerat i ett mål bära sina rättegångskostnader. Rådet har tappat målet och skall bära sin rättegångskostnad samt förpliktas att ersätta sökandens rättegångskostnad. Kommissionen skall bära sin rättegångskostnad.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande:

- 1) Artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 2229/2003 av den 22 december 2003 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och om slutgiltigt uttag av den preliminära tull som införts på import av kisel med ursprung i Ryssland ogiltigförklaras i den del som sökanden genom den artikeln åläggs en antidumpningstull.**
- 2) Rådet skall bära sin rättegångskostnad samt ersätta sökandens rättegångskostnad.**

3) Kommissionen skall bära sin rättegångskostnad.

Jaeger

Tiili

Czucz

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 mars 2007.

E. Coulon

Justitiesekreterare

M. Jaeger

Ordförande